

Apocalipsa 11 – Cei doi martori

Începutul capitolului este plin de mister și întrebări (mai exact cele 2 versete). Restul capitolului (de la versetul 3 încolo) este dedicat mărturiei celor 2 proroci. Această mărturie urmează firul logic al evenimentelor din capitolele precedente. Cele 6 trâmbițe descriu judecata progresivă a lui Dumnezeu care anunță judecata finală și cheamă la pocăință întreg pământul. Capitolul 10 ne prezintă o paranteză binevenită în care ni se explică că deși finalul include încă multe evenimente, acestea sunt așezate într-o perioadă scurtă de timp astfel încât nu va mai fi nici o zăbavă sau amânare cu privire la a doua venire a lui Hristos. Pământul respinge mărturia trâmbițelor. Astfel, în cap.11 Dumnezeu harului plusează și aduce o nouă mare lumină și chemare la pocăință prin mărturia celor 2 proroci. Dar înainte să fie descrisă această mărturie, Ioan este trimis cu o trestie să măsoare Templul lui Dumnezeu și pe cei ce se închină în el. Mai mult, curtea de afară a Templului trebuie lăsată nemăsurată pentru că a fost dată Neamurilor care vor călca în picioare sfânta cetate 42 de luni. Apoi, brusc atenția se comută pe cei doi martori fără ca narațiunea apocaliptică să mai revină la acțiunea măsurării Templului. Practic nu ni se mai spune cum Ioan a măsurat cu trestia Templul lui Dumnezeu. Ciudată introducere pentru pasajul cu cei doi martori.

Despre ce Templu să fie vorba? Despre cel din ceruri? Despre Templul spiritual de pe pământ, și anume Biserica Domnului? Sau despre Templul fizic de la Ierusalim, cel reconstruit? Nu pare a fi cel din ceruri căci curtea de afară este dată Neamurilor. Nu pare a fi nici cel fizic deoarece Ioan trebuie să măsoare și pe cei ce se închină în el. Să fie deci vorba despre Biserică? Dar care? Toată Biserica de-a lungul istoriei (care include și o parte care este deja în ceruri) sau doar Biserica de

pe pământ din perioada finalului? De ce curtea de afară rămâne nemăsurată? Această parte rămâne nemăsurată oare pentru că este întinată? Ea este dată Neamurilor vrăjmașe planului lui Dumnezeu. Va renunța Dumnezeu la această parte din Templul Său și din această pricină nu mai este supusă măsurării? Greu de spus. Totuși mi se pare că varianta cea mai pertinentă de interpretare vizează Biserica de pe pământ de la final. Dumnezeu pare să decidă a CÂNTĂRI câtă lumină sau mărturie mai are pe pământ la vremea finalului. Astfel îl pune pe Ioan să măsoare Templul lui Dumnezeu și pe cei ce se închină în el. Dar nu este măsurat tot Templu. Căci o parte din el (curtea de afară) va fi întinată, compromisă, își va pierde sarea și lumina. Măsurătoarea divină constată că o parte din Biserica finalului va fi înghițită de întunericul neamurilor și își va pierde funcția de a lumina. Astfel ea va fi dată Neamurilor și va deveni proprietatea Neamurilor, la fel cum, în vechime, pe vremea lui Ieremia, Dumnezeu și-a lepădat Casa de la Ierusalim și a lăsat-o pe mâna neamurilor. Aceste neamuri sunt vrăjmașe planului lui Dumnezeu deoarece ele vor călca în picioare sfânta cetate 42 de luni. Cine este sfânta cetate? Nu este cea din ceruri, căci aceea nu poate fi călcată în picioare de neamuri. Este vorba despre sfânta cetate de pe pământ? Aceasta ar putea fi Biserica ce va fi prigonită de împărăția fiarei cei trei ani și jumătate. Sau, ar putea fi Ierusalimul fizic care va fi călcat în picioare în sens spiritual, pentru că va deveni probabil capitala împărăției lui antihrist, principalul centru de păcat și de întuneric al întregului pământ (după cum vom vedea în capitolele 17-18). Da, se pare că Dumnezeul trâmbițelor, cel care vrea recuperarea lumii, își măsoară/cântărește mărturia/lumina pe care o mai are pe pământ la vremea finalului. Nu este întâmplător că Ioan, apostolul, este cel ce măsoară. Este ca și cum, autoritatea apostolică, măsoară închinarea autentică din Biserica Domnului. Deci măsurătoarea vizează Biserica Sa, dar nu toată, căci o parte din Biserică va fi lepădată și înghițită de întunericul neamurilor și seducția antihristică (aici putem

include și acea lepădare de credință de care vorbea Pavel în 2 Tesaloniceni capitolul 2). Această interpretare se leagă cu restul capitolului dedicat mărturiei celor doi proroci. Astfel, Dumnezeu ar adăuga mărturiei Templului Său de pe pământ lumina celor doi măslini! După ce Dumnezeu ar măsura/cântări mărturia Templului Său de pe pământ, ar constata că aceasta nu este suficientă pentru a face față întinericului de la final. Și, drept consecință, ar adăuga luminii Bisericii mărturia celor doi proroci.

Cei doi martori vor prooroci 1260 de zile, adică exact perioada cât sfânta cetate va fi călcată în picioare de Neamuri. Cu alte ocazii am argumentat de ce credem că această perioadă este relativ scurtă și s-ar referi la aproximativ 3 ani și jumătate. Observăm că dimensiunea harului din această perioadă de final este exprimată în *zile* (proorocia celor 2 martori în cap.11 și protejarea femeii în pustie în cap.12), iar dimensiunea de opresiune a acesteia este exprimată în *luni* (călcarea sfintei cetăți în cap.11 și lucrarea fiarei în cap.13). Interesant: harul se măsoară în zile și opresiunea în luni. Se sugerează poate că harul e mai mare și că acolo unde încercarea se înmulțește, se înmulțește și mai mult lumina divină. Ce va cuprinde proorocia celor 2 martori? Cu siguranță Evanghelia lui Dumnezeu în lumina finalului, a urgiilor din v.6 și a judecății divine iminente. Mesajul lor va fi o chemare la pocăință, la fel ca mesajul trâmbițelor și al potirelor. De fapt, cei doi martori vor avea rolul să VERBALIZEZE înaintea lumii întregi mesajul trâmbițelor. Cine sunt cei doi? Doi oameni sau două comunități? Observăm că în Apocalipsa, personajele semnifică fie persoane singulare (Balaurul din 12 fiind Satan, Copilul din 12 fiind Isus), fie comunități (fiara din 13 fiind o împărăție, femeia din 12 fiind o națiune, cea din 17 o cetate etc). Detaliile din cap.11 ne fac să credem că cei doi martori sunt doi oameni. Lucrarea lor seamănă cu lucrarea a doi oameni din vechime (Moise și Ilie), și după cum vom vedea, cu însăși lucrarea

omului Isus Hristos. Cei doi sunt identificați cu cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului întregului pământ. Or, aceste imagini sunt preluate din Zaharia cap.4 unde cei doi măslini nu erau decât doi oameni: Zorobabel, vice-regele și Iosua, marele preot. De asemenea detaliile referitoare la moartea și învierea lor ne sugerează de asemenea că avem de a face cu lucrarea a două persoane, și nu a două comunități. Cei doi martori sunt doi măslini. Ei sunt pregătiți pentru această lucrare prin multă suferință, la fel ca Moise cel din vechime. Măslinii produc undelemnul sfânt prin care lumina lui Dumnezeu se revarsă pe pământ. Cei doi sunt și două sfeșnice care luminează cu putere prin întunericul de la finalul istoriei. Observăm o primă asemănare cu lucrarea lui Iosua și Zorobabel, relatată în cartea Ezra și în cartea Zaharia. Aceștia au avut o lucrare în Israel cu scopul de a trezi poporul și de a finaliza Templul într-o perioadă relativ scurtă. Ne gândim că cei doi martori se vor adresa în primul rând poporului Israel și vor avea un rol cheie în trezirea acestuia. Acest fapt este întărit de asemănarea lucrării lor cu lucrarea lui Ilie și cea a lui Moise. Dar observăm că lucrarea lor se aseamănă în primul rând cu cea a lui Ilie (cel care a adus foc din cer peste vrăjmașii care vroiau să-l omoare, și a oprit ploaia în Israel pentru 3 ani și jumătate), și apoi cu cea a lui Moise (care a prefăcut în sânge apele Egiptului și a lovit Egiptul cu multe urgii). Lucrarea lui Ilie este în Israel pentru Israel. Lucrarea lui Moise este în Egipt, atât pentru Egipt cât și pentru Israel. Asemănarea cu Ilie ilustrează mai bine o lucrare locală adresată poporului evreu, iar asemănarea cu Moise o lucrare mondială adresată lumii întregi. Lucrarea celor doi martori este atât pentru Israel cât și pentru lumea întreagă. Este poate întâi pentru Israel și apoi pentru întreaga omenire. Cei doi vor beneficia de o protecție fizică specială timp de 3 ani și jumătate. Dumnezeu vrea ca aceștia să-și finalizeze mărturia. Prorociile lor vor fi întărite de tot felul de urgii care vor fi anunțate din timp de aceștia, la fel cum făceau Moise și Aaron. Putem include în aceste urgii potirele din capitolul 16

care se revarsă peste împărăția fiarei și poate unele trâmbițe (în special trâmbițele 5 și 6 după cum ne sugerează versetul 11:14). Poate vor fi și alte urgii. Ideea este că ei vor contracara mesajul lui antihrist care se va declara pe sine Dumnezeu și care va face multe semne și minuni (vezi 2 Tes.cap.2). Dacă antihrist se va declara Dumnezeu, trebuie atunci ca el să controleze creația. Cei doi proroci vor demonstra ca Moise și Aaron că Dumnezeul lor controlează creația și că acest Dumnezeu e mânios pe lume și e gata să aducă judecata finală peste fiară și peste întreg pământul. Având în vedere întunericul de la final, nu putem spune decât că este mare nevoie de lucrarea celor doi proroci. Ne putem gândi chiar că proorocia din Maleahi cap.4 despre Ilie care va pregăti ziua Domnului să se împlinească în două faze: prima fază să fie îndeplinită de Ioan Botezătorul, iar a doua fază de acești doi proroci. Într-adevăr, lucrarea lui Ilie din Maleahi cap.4 este pentru a trezi pe Israel înainte de venirea zilei Domnului ca Israel să nu fie lovit cu blestem. Și Ioan a produs o trezire în Israel înainte de începerea lucrării lui Hristos, dar apoi Israel a respins pe Mesia. După cum vom vedea însă mai târziu, lucrarea celor doi proroci va produce și ea o trezire în Israel astfel încât rămășița acestuia să fie pregătită pentru a doua venire a lui Hristos.

Cei doi martori vor fi protejați până își vor finaliza mărturisirea. Apoi, la finalul celor 3 ani și jumătate ei vor fi biruiți și omorâți de fiară. Reținem că vor fi biruiți fizic și nu spiritual. Această observație este importantă deoarece mai târziu vom vedea că fiara va birui și pe sfinți. În ce sens îi va birui? Posibil că doar din punct de vedere fizic. Nu ni se spun multe detalii despre fiară acum, doar faptul că vine din adânc și că este vrăjmașă planului lui Dumnezeu. Următoarea secțiune din Apocalipsa însă (cap.12-14a) va fi dedicată fiarei și va detalia obârșia și acțiunile ei. De ce îngăduie Dumnezeu ca cei doi martori să fie omorâți de fiară? Din punctul meu de vedere, din măcar două motive:

- Pentru a șoca mai pe urmă pământul prin învierea și înălțarea lor la cer.
- Pentru a întări asemănarea dintre lucrarea lor și lucrarea pământească a Mântuitorului Însuși.

Și v.11 este extrem de important deoarece ne dezvăluie cine este cetatea cea mare, personaj principal al secțiunii din cap.14b-19a. Cetatea cea mare nu este altceva decât Ierusalimul pământesc, istoric, locul unde a fost răstignit și Domnul Isus Hristos. În înțeles duhovnicesc, aceasta se cheamă Sodoma și Egipt – evidențiind astfel starea spirituală deplorabilă a Ierusalimului de la finalul istoriei. Însă în înțeles fizic cetatea cea mare este un oraș, o mare capitală. Nu știm dacă toată mărturisirea lor va avea loc la Ierusalim, dar se pare că măcar finalul lucrării lor pământești va avea loc acolo. Ierusalimul va fi la final un fel de Babilon, căci acolo vor fi oameni din orice norod și din orice limbă ce vor privi trupurile moarte ale proorocilor. Ura lumii asupra celor doi martori va fi imensă. Pe de o parte ei vor chinui pământul cu urgiile lor, iar pe de altă parte vor fi o ultimă reductă împotriva fiarei, cea care va adormi conștiința întregului pământ și va justifica o viață fără prezența unui Dumnezeu moral. Astfel, ei vor refuza să le îngroape trupurile și acestea vor sta dovadă asupra faptului că fiara într-adevăr i-a biruit. De asemenea, bucuria va fi atât de mare încât se va genera un altfel de Purim, un Purim mondial în care oamenii își vor trimite cadouri unii altora. Însă Dumnezeu îi surprinde pe oameni prin învierea și înălțarea lor la cer în văzul tuturor. Și aici e momentul să punctăm asemănările între lucrarea celor doi martori și cea a Mântuitorului:

- Durata: 3 ani și jumătate
- Presărate de minuni vizibile, șocante

- Protecție fizică specială pe parcursul lucrării
- Însoțite de un mesaj verbal puternic
- Este anunțată iminența venirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ
- Finalul lucrării este la Ierusalim
- Ura din partea lumii
- Uciderea fizică la Ierusalim
- Aparentă înfrângere față de care lumea se bucură
- Perioada morții trupurilor: aproximativ 3 zile
- Învierea din morți acompaniată de cutremur
- Înălțarea la cer

Cu siguranță sunt și mari diferențe. Dar asemănările au un rol fundamental, și anume, acela de reeditare a lucrării lui Hristos în ochii întregi. Dar de această dată învierea și înălțarea la cer au loc înaintea întregului pământ. Evanghelia lui Isus Hristos, atât de contestată de antihrist, iată că nu este un mit, ci este demonstrată a fi adevărată prin faptul că cei doi martori ai lui Hristos, vor birui prin Hristos realitatea cruntă a morții. Această minunată mărturie va fi atât pentru evrei, cât și pentru neamuri. Ne întrebam când va ajunge Evanghelia la marginile pământului?

Poate că a ajuns deja prin Biserică, dar cu siguranță va ajunge și la final prin mărturia celor 2 proroci.

V.13 aduce o mare lumină. Cutremurul de la învierea Mântuitorului a adus dintre morți în cetate pe mulți sfinți din vechime. Acum însă se prăbușește a 10-a parte din cetate și mor 7000 de oameni, ceea ce reprezintă o cifră foarte mare pentru o calamitate. Vestea bună este că cei rămași (din cetate) s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului. Este o diferență majoră față de finalul capitolului 9 când oamenii nu s-au pocăit sau față de finalul cap.16 când oamenii au hulit pe Dumnezeul urgiilor. Acum însă e altceva. Nu știm sigur dacă este o pocăință dusă până la capăt, dar este ceva. Atât evreii din Ierusalim, cât și neamurile din Ierusalim (și poate și alții din întreg pământul) au un profund moment de cercetare. Se sparge împietrirea de moarte în care i-a adus fiara și dau efectiv slavă lui Dumnezeu. Textul se focalizează pe reacția oamenilor din Ierusalim. Acest lucru nu este deloc întâmplător. Această trezire spirituală din Ierusalim anticipează pocăința rămășiței poporului evreu descrisă în finalul cărții Zaharia și în Romani 11. Dar va fi și o rămășiță a neamurilor care se va trezi și va intra în mia de ani. Iată că lucrarea celor doi proroci nu va fi lipsită de rod. Impactul lor va fi real. Lumina va birui întunericul!

Este interesant v.14. El ne poate sugera că trâmbița 6 (nenorocirea a doua) ar putea suna în timpul lucrării celor 2 martori. V.14, de asemenea, anunță a treia nenorocire care *vine curând*. *Vine curând* dar nu imediat. Aceasta înseamnă că între înălțarea la cer a celor 2 proroci și trâmbița 7 mai este o scurtă perioadă de timp. După cum vom vedea mai târziu în Apocalipsa, în această perioadă de timp, fiara va distruge cetatea cea mare. Ne aducem aminte și în Zaharia că pocăința finală a lui Israel și revenirea Domnului are loc după cucerirea Ierusalimului de către oștile neamurilor.

V.15-19 sunt dedicate trâmbiței 7. Ea este anunțată de v.14 ca o nenorocire, dar apoi este descrisă prin intermediul bucuriei și închinării din ceruri. Deși pentru pământul care a refuzat pocăința trâmbița 7 reprezintă cea mai mare nenorocire, pentru ceruri și pentru cei credincioși ea este cea mai mare bucurie. În mod cert, trâmbița 7 marchează a doua venire a lui Hristos. Cerul exclamă faptul că împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului și ale Hristosului Său. Deși lumea a fost creată de Domnul, și Acesta este prezentat din vechime ca Cel ce stăpânește în ceruri și pe pământ, se recunoaște faptul că totuși împărăția lumii aparținea altcuiva. Scriptura îl numește pe cel rău ca fiind stăpânitorul lumii acesteia. Dar iată că la revenirea lui Hristos împărăția lumii trece în mâinile lui Dumnezeu. Cerul răsuflă ușurat! Cei 24 de bătrâni cad cu fețele la pământ și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că a început să împărățească pe pământ. Acesta este un leitmotiv al cărții Apocalipsa și anume că momentul final al judecății este pentru cer un mare prilej de sărbătoare. Cei 24 de bătrâni empatizează mult cu cei credincioși de pe pământ, care au fost prigonți în timpul stăpânirii întunericului și au avut de a face cu mânia neamurilor și cu cei ce prăpădesc pământul. Dar iată că acum a venit pentru cei credincioși momentul răsplătirii, iar pentru ceilalți momentul judecății. Se face în sfârșit dreptate. Se pune capăt prigonirii sfinților, suferinței și răului de pe pământ, și împărăția lui Dumnezeu coboară pe pământ. De-abia la a doua venire a lui Hristos, Dumnezeu începe cu adevărat să împărățească pe pământ. Se marchează trecerea într-o nouă etapă din planul divin, și începutul miei de ani, în care în mod progresiv lumina lui Dumnezeu va vindeca națiunile și pământul se va umple de slava lui Dumnezeu!

V.19 ne prezintă finalul acestei secțiuni. Unii comentatori susțin că acest verset sunt de fapt începutul următoarei secțiuni (cap.12-14a) dedicate fiarei. Totuși, nouă ni se pare că el se potrivește de minune ca final al secțiunii 8-11. Cap.11 începe cu

templul lui Dumnezeu de pe pământ și se încheie cu templul lui Dumnezeu din ceruri. Cap.11 începe cu un templu asediat de întuneric, și se finalizează cu un Templu biruitor care își începe domnia pe pământ. Deschiderea Templului din ceruri ne aduce aminte de ceea ce a anunțat cap.10 și anume că în zilele trâmbiței 7 se va sfârși taina lui Dumnezeu. Din Templul ceresc se vede chivotul legământului Domnului, și anume tronul Domnului care are drept temelie Legea Sa. După această Lege, Cel ce șade pe tron va judeca lumea (fulgerele, glasurile, tunetele, cutremurul și grindina din finalul versetului), și tot după această Lege îți va instaura împărăția Sa pe pământ! Vino, Doamne Isuse!